

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Mgr. L. P.**, zast. Mgr. Filipem Němcem, advokátem, se sídlem Václavské nám. 808/66, Praha 1, proti žalované: **Česká lékárnická komora**, se sídlem Rozárčina 1422/9, Praha 4, zast. Mgr. Jiřím Švejnhou, advokátem, se sídlem Korunní 2569/108a, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 A 29/2010 – 68, ve znění opravného usnesení ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 A 29/2010 – 75,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 A 29/2010 – 68, ve znění opravného usnesení ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 A 29/2010 – 75, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 11. 2009, č. j. 220/ČR/2008, (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodla Čestná rada České lékárnické komory, že žalobkyně je vinna tím, že opakovaně v období roku 2008 vydala léky vázané na lékařský předpis osobám, které nejsou osobami oprávněnými k výdeji léčivých přípravků s tím, aby tyto osoby na léčivé přípravky podle potřeby svých pacientů vyhotovily recept, léčivé přípravky následně samy předaly pacientům a posléze doručily lékárně recept na již vydané léčivé přípravky, tedy porušila svou povinnost vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony, povinnost znát a dodržovat stavovské předpisy komory a zachovávat respekt k orgánům stavovské samosprávy. Tím se podle žalované žalobkyně dopustila podle § 1 odst. 2 Disciplinárního řádu České lékárnické komory disciplinárního deliktu spočívajícího v závažném porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře (dále jen „komorový zákon“)

a v § 7 odst. 1 písm. a) a b) Organizačního řádu České lékárnické komory, v § 82 odst. 2 a § 83 odst. 1 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a v bodě 11 a 12 Etického kodexu České lékárnické komory. Za tento delikt bylo žalobkyni uloženo podle § 18 odst. 3 písm. a) komorového zákona a § 16 odst. 3 písm. a) Organizačního řádu České lékárnické komory disciplinární opatření - pokuta ve výši 30.000 Kč.

[2] Žalovaná vyšla ze zjištění, že žalobkyně vykonávala ode dne 1. 4. 2005 funkci odborného zástupce v lékárně „Na Náchodské“ se sídlem Náchodská 380, Praha 9, jejímž provozovatelem je Léčebné a rehabilitační středisko Chvaly; závěr, podle něhož žalobkyně během roku 2008 opakovaně vydala léky vázané na lékařský předpis osobám, které nejsou osobami oprávněnými k výdeji léčivých přípravků s tím, aby tyto osoby na léčivé přípravky podle potřeb svých pacientů vyhotovily recept, léčivé přípravky následně samy předaly pacientům a posléze doručily lékárně recept na již vydané léčivé přípravky, vyvodila žalovaná z výsledků inventury provedené v předmětné lékárně konané dne 17. 7. 2008 před ukončením zaměstnání žalobkyně v této lékárně. Při fyzické kontrole zásob léčivých přípravků bylo zjištěno, že chybí několik stovek balení různých léčivých přípravků vázaných na lékařský předpis. Téhož dne pak žalobkyně uznala v dohodě o náhradě škody svůj závazek vůči Léčebnému a rehabilitačnímu středisku Chvaly ve výši 202.500 Kč.

[3] Proti napadenému rozhodnutí žalované brojila žalobkyně žalobou podanou k Městskému soudu v Praze. V ní uvedla, že disciplinární řízení, které s ní bylo vedeno, bylo zahájeno nesprávným způsobem, když návrh na jeho zahájení byl podán revizní komisí České lékárnické komory a nikoli revizní komisí okresního, resp. pražského sdružení lékárníků, jak stanoví § 14 odst. 2 písm. c) komorového zákona. Žalobkyně dále namítla, že se žalované nepodařilo dostatečně prokázat skutkové okolnosti případu, protože porušení jejích povinností je dovozováno pouze na základě obecných tvrzení. V disciplinárním řízení došlo dle žalobkyně i k porušení jejích procesních práv, neboť na jednání konaném v její nepřítomnosti dne 10. 11. 2009 byl prováděn výslech svědků, žalovaná však neakceptovala žádost přítomného právního zástupce žalobkyně o možnost vyjádřit se osobně k těmto svědeckým výpovědím v dodatečně lhůtě 14 dnů. Konečně žalobkyně namítla i promlčení svého disciplinárního deliktu, protože podle jejího názoru je v Disciplinárním řádu České lékárnické komory zakotvena promlčecí doba jeden rok, přičemž příslušné disciplinární řízení musí být zahájeno do 3 měsíců ode dne, kdy se disciplinární orgán o spáchaném deliktu dozvěděl. Tyto lhůty však podle mínění žalobkyně v jejím případě uplynuly marně a její disciplinární delikt, byl-li zjištěn správně, je promlčen.

[4] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 A 29/2010 – 68, ve znění opravného usnesení ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 A 29/2010 – 75, napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Dále rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10.200 Kč. Městský soud dospěl k závěru, že disciplinární řízení bylo zahájeno v souladu se zákonem z moci úřední. O disciplinárním deliktu pak bylo dle městského soudu rozhodnuto na základě skutkových zjištění, o nichž nejsou pochybnosti. Městský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, podle níž byl její disciplinární delikt již promlčen, když podle jeho zjištění Disciplinární řád České lékárnické komory neobsahuje ani žádné ustanovení o promlčení disciplinárního deliktu, ani odkaz na subsidiární použití jiného právního předpisu, který by promlčení upravoval. V souvislosti s touto námitkou však městský soud vytkl žalované, že odůvodnění závěru, že disciplinární delikt žalobkyně promlčen není, nabídla až v rámci svého vyjádření k podané žalobě. Městský soud však prisvědčil žalobkyni v námitce, podle níž během disciplinárního řízení došlo k porušení jejích procesních práv. Z protokolu o disciplinárním jednání Čestné rady České lékárnické komory ze dne 10. 11. 2009 dle městského soudu jednoznačně vyplývá, že právní zástupce žalobkyně žádal o poskytnutí

pokračování

14 denní lhůty pro vyjádření se k provedeným svědeckým výpovědím, čemuž však nebylo vyhověno. Takový postup je dle městského soudu v rozporu s § 2 odst. 8 bod H-10 Disciplinárního řádu České lékařnické komory, podle něhož musí být disciplinárně obviněný v každém období řízení poučen o svých právech a musí mu být umožněno, aby svá práva uplatnil.

[5] Proti rozsudku městského soudu podala včasnou kasační stížnost žalovaná (dále též stěžovatelka); opřela ji o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., tedy o tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a o nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí a v jiné vadě řízení před soudem mající za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[6] Stěžovatelka má za to, že v průběhu disciplinárního řízení k porušení procesních práv žalobkyně nedošlo. Žalobkyně byla řádně předem seznámena s plánovaným provedením výslechu svědků- PharmDr. J. M. i PharmDr. M. M.- byt' příjmení druhé jmenované bylo v zápise chybou v psaní zkomoleno na „M.“ Žalobkyně tedy měla možnost se jednání dne 10. 11. 2009 osobně zúčastnit. Tohoto svého práva však nevyužila a nechala se i na tomto jednání zastoupit svým právním zástupcem, když v dopise zaslaném stěžovatelce sama uvedla, že žádá o projednání věci ve své nepřítomnosti pouze za účasti svého zástupce. Ten se přitom v zastoupení žalobkyně k provedeným důkazům vyjádřit mohl, ale neučinil tak. Za daných okolností tedy dle stěžovatelky neexistoval žádný důvod, aby bylo jednání odročeno; žádost o poskytnutí dodatečné lhůty k vyjádření tak byla dle stěžovatelky zneužitím procesních práv žalobkyně. Stěžovatelka rovněž připomněla, že disciplinární jednání byla v průběhu řízení opakovaně odročována i z důvodů na straně žalobkyně a jejího právního zástupce, čímž docházelo k protahování disciplinárního jednání. Je přitom stěžovatelčinou povinností vést řízení tak, aby bylo rozhodnuto bez zbytečných a nedůvodných průtahů. Proto má stěžovatelka za to, že městský soud otázku porušení procesních práv žalobkyně posoudil nesprávně.

[7] Stěžovatelka se neztotožnila ani s názorem městského soudu, že se v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádala s námitkou žalobkyně, podle níž je její disciplinární delikt promlčen. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že stěžovatelka ke vznesené námitce promlčení nepřihlédla, neboť není důvodná. Pro disciplinární delikt člena České lékařnické komory není stanovena žádná promlčecí doba. Stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že sám městský soud námitku promlčení disciplinárního deliktu, kterou žalobkyně vznesla i v rámci své žaloby, odmítl a nenaznačil, že by jí stěžovatelka měla v dalším řízení posoudit jinak. Pokud tedy i dle názoru městského soudu bylo o námitce promlčení rozhodnuto stěžovatelkou správně, nemůže podle jejího názoru být pouhá stručnost odůvodnění rozhodnutí o této námitce důvodem ke zrušení celého jejího napadeného rozhodnutí. I v tom stěžovatelka spatřuje nesprávné posouzení právní otázky městským soudem. Protože městský soud ve svém rozsudku ani blíže nerozvádí, jak by mělo být promlčení disciplinárního deliktu člena České lékařnické komory posuzováno, zatížil dle stěžovatelky svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Závěrem stěžovatelka uvedla, že s účinností od 1. 12. 2013 již v důsledku novelizace Disciplinární řád České lékařské komory obsahuje ustanovení, podle něhož musí být disciplinární řízení zahájeno do tří měsíců od doručení podnětu Čestné radě České lékařské komory, nejpozději však do dvou let od spáchání disciplinárního deliktu.

[8] Žalobkyně ve svém vyjádření navrhla kasační stížnost zamítnout. Ačkoli se městský soud nezabýval všemi jejími námitkami, má za to, že věc posoudil správně, byt' se stěžovatelkou souhlasí, že rozsudek městského soudu je poněkud nesrozumitelný. Pokud jde o porušení jejích procesních práv, uvedla, že sice souhlasila s projednáním věci bez své osobní přítomnosti,

ale na jednání dne 10. 11. 2009 se její právní zástupce seznámil se zcela novými důkazy ve věci, přičemž dokazování výsledkem svědka navrženého jí samotnou proveden nebyl, a proto má zato, že požadavek na možnost vyjádření se k novým důkazům byl opodstatněný. O tom, že bude proveden výslech svědkyně PharmDr. M., pak nebyla žalobkyně vůbec informována. Tvrzení, že šlo o zneužití práva, považuje žalobkyně za mylné. Výpověď PharmDr. M. a jeho postavení v řízení považuje žalobkyně za účelové ve prospěch svého bývalého zaměstnavatele, ale nikdy nenamítla, že by se na jeho výslech nemohla připravit.

[9] Dále žalobkyně uvedla, že ona sama nikdy nic o prekluzi disciplinárního deliktu ani během disciplinárního řízení, ani během řízení před městským soudem neuvedla, a toto téma do řízení vnesl svou písařskou chybou až městský soud. Podle názoru žalobkyně není tento pojem pro daný případ relevantní. Za irrelevantní považuje žalobkyně i celou argumentaci stěžovatelky ohledně chybějící promlčecí doby v disciplinárním nebo jiném stavovském předpise. Odmítá však tvrzení, že způsobovala v disciplinárním řízení jakékoli průtahy; pokud měla stěžovatelka takové podezření, měla na hrozící průtahy reagovat příslušným procesním opatřením.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[10] Po shledání přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu, neboť tato vada, pokud by byla zjištěna, může být překážkou posouzení dalších kasačních námitek. Vyšel přitom z dlouhodobě ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se této vady. Ta chápe coby nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, popřípadě zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, č. 133/2004 Sb. NSS nebo ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 13, č. 244/2004 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[13] Stěžovatelka se domnívá, že městský soud zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti tím, že v jeho odůvodnění nijak blíže nevysvětluje, jak by mělo být v daném případě posuzováno promlčení disciplinárního deliktu, či jak by zamítnutí námítky uplatňující promlčení disciplinárního deliktu mělo být zdůvodněno. Naráží tím na závěr městského soudu, podle něhož stěžovatelka svůj závěr o nedůvodnosti této námítky žalobkyně rozvinula až ve vyjádření k podané žalobě, nikoli ve svém napadeném rozhodnutí. Stěžovatelka tedy namítá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud tuto vadu v rozsudku městského soudu neshledal. V předmětné věci je nejprve třeba předeslat, že důvodem, pro nějž bylo napadené rozhodnutí stěžovatelky zrušeno, bylo porušení procesních práv žalobkyně, jež městský soud shledal v neposkytnutí dodatečné 14 denní lhůty pro vyjádření žalobkyně k výsledkům svědeckých výpovědí PharmDr. J. M. a PharmDr. M. M. učiněných na jednání Čestné rady České lékárnické komory dne 10. 11. 2009. Napadené rozhodnutí stěžovatelky tedy nebylo zrušeno pro vady odůvodnění; městský soud toliko instruktivně konstatoval svůj názor, že stěžovatelka by se měla v rámci svého nového rozhodnutí vypořádat obsáhleji s námitkou žalobkyně týkající se promlčení jejího disciplinárního deliktu. Nejvyšší správní soud k tomu však uvádí, že stěžovatelka v napadeném rozhodnutí se s námitkou prekluze odpovědnosti vypořádala dostatečně. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že odpovědnost žalobkyně za disciplinární delikt nezanikla ani podle § 11 odst. 1 Disciplinárního řádu ve znění jeho změny účinné od 1. 2. 2013. V době zahájení disciplinárního řízení totiž zjevně neuplynuly 2 roky od jeho spáchání.

[15] Jelikož je však případná nepřezkoumatelnost rozsudku napadeného kasační stížností vadou natolik závažnou, že je k ní Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zjišťoval Nejvyšší správní soud, zda není rozsudek městského soudu zatížen touto vadou v jiné své části. Po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že tomu tak není. V záhlaví napadeného rozsudku je sice (i po odstranění vady výroku spočívající v nesprávném vyčíslení nákladů řízení provedené prostřednictvím opravného usnesení ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 A 29/2010 – 75), vymezen předmět řízení nesprávně (i ve znění opravného usnesení), neboť rozsudek zjevně nesprávně uvádí, že jde o řízení o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 6. 5. 2010, č. j. ČOI 25377/10/O100/2600/06/10/Be/Št, z výroku a odůvodnění rozsudku je však zřejmé, že se jedná o rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 27. 8. 2013, č. j. 220/ČR/2008. Toto pochybení městského soudu však nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobuje.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, které stěžovatelka spatřuje v tom, že podle městského soudu byla porušena procesní práva žalobkyně tím, že jí po jednání Čestné rady České lékárnické komory dne 11. 10. 2009 nebyla poskytnuta dodatečná 14 denní lhůta k vyjádření se k výsledkům výslechu PharmDr. J. M. a PharmDr. M. M. konaných na tomto jednání. Tato stěžovatelčina námitka je důvodná.

[17] Právo účastníka řízení vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí je integrální součástí práva na spravedlivý proces, které má prostřednictvím čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ústavněprávní dimenzi. K jeho zásadní povaze se ve své judikatuře vyjádřil i Ústavní soud, když např. v nálezu ze dne 3. března 2005 sp. zn. II. ÚS 329/04 (N 39/36 SbNU 427) uvedl, že *„je porušením principu právního státu, který je zakotven v čl. 1 Ústavy České republiky, a práva na soudní ochranu a na soudní přezkum, vyplývajícího z čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny, pokud správní orgán nedá účastníku řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění (...).“* Současně však i z rozhodovací praxe Ústavního soudu vyplývá, že ani toto právo není bezbřehé. V usnesení ze dne 20. 1. 2011, sp. zn. III. ÚS 1826/10, Ústavní soud mj. uvádí, že *„důležité je, zda stěžovatelka měla reálnou možnost se všemi (relevantními) důkazy se seznámit a případně se k nim vyjádřit.“* Je tedy patrné, že z ústavněprávního hlediska je rozhodující poskytnutí reálné možnosti účastníku řízení se seznámit a případně se vyjádřit zejména k těm důkazům, které jsou z hlediska projednávané věci rozhodující.

[18] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vymezuje právo zakotvené v § 36 odst. 3 správního řádu stejným způsobem. Již ve svém rozsudku ze dne 15. 12. 2004,

č. j. 7 As 40/2003 – 61, č. 958/2006 Sb. NSS) uvedl, že smyslem práva zakotveného v § 36 odst. 3 správního řádu (a obdobného ustanovení § 33 odst. 2 starého správního řádu [zákon č. 71/1967]), „je poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení.“ I Nejvyšší správní soud tedy klade důraz nikoli na formální, ale spíše na materiální posuzování naplnění daného ustanovení, tedy s ohledem na jeho smysl, kterým je poskytnutí možnosti účastníku řízení seznámit se s důkazy shromážděnými ve správním spise a případně se k nim i vyjádřit. Jak z judikatury Ústavního soudu, tak z judikatury Nejvyššího správního soudu tedy plyne, že rozhodující není, zda účastník řízení toto své právo i skutečně využije.

[19] Rozhodující otázkou pro toto řízení tedy je, zda přítomnost zmocněnce účastníka disciplinárního řízení, tedy žalobkyně, na jednání disciplinárního orgánu postačuje k naplnění požadavku poskytnutí účastníku řízení reálné možnosti k prezentaci svého stanoviska ke shromážděným důkazním prostředkům.

[20] Podle § 33 odst. 1 správního řádu, účastník řízení si může zvolit zmocněnce. Na základě § 34 odst. 1 správního řádu, „Zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.“

[21] Dle § 36 odst. 3 správního řádu, „Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“ Podle § 4 odst. 2 poskytuje správní orgán účastníkům přiměřené poučení o jejich právech a podle odst. 4 téhož ustanovení jim správní orgán umožní uplatňovat jejich práva.

[22] Nejvyšší správní soud uvádí, že Disciplinární řád České lékařnické komory neobsahuje ani v městském soudem aplikovaném § 2 odst. 8 bod H-10 úpravu odchýlnou od shora citovaných ustanovení správního řádu.

[23] K povaze práv účastníka správního řízení zakotvených v § 36 správního řádu vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011 – 59, následující: „Krajský soud se mylí, pokud dospěl k závěru, že práva zakotvená v ustanovení § 36 správního řádu jsou právy výlučně účastníka řízení samotného a nemůže je proto vykonat jeho zástupce. Jestliže totiž podle tohoto zákonného ustanovení platí, že účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko, mohou požadovat o poskytnutí informací a musí jim být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jedná se ve všech případech z povahy věci o práva, která mohou využít účastníci řízení jak sami, tak také prostřednictvím svých zástupců.“ V předmětné věci Nejvyšší správní soud nemá důvod se od právních závěrů citovaného rozhodnutí odchýlit.

[24] V daném případě zjistil ze správního spisu Nejvyšší správní soud následující okolnosti. Po provedené inventuře stavu skladu lékárny „Na Náchodské“ podal PharmDr. J. M. dne 29. 7. 2008 podnět revizní komisi České lékařnické komory, která jej téhož dne shledala za důvodný, a proto navrhla Čestné radě České lékařnické komory zahájení disciplinárního řízení se žalobkyní. Čestná rada České lékařnické komory pak na svém zasedání dne 25. 9. 2008 rozhodla o zahájení disciplinárního řízení se žalobkyní. Dne 25. 10. 2008 pak bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení disciplinárního řízení a samotné disciplinární obvinění, jehož důvodnost byla odvozena zejména z protokolu o provedené inventuře, v němž byly konstatovány výrazné nesrovnalosti ve skladové evidenci, jež jsou dále specifikována v téhož dne uzavřené dohodě o náhradě škody, a některá další pochybení. Tento protokol je podepsán mj. PharmDr. M. M. a PharmDr. J. M.. V předmětné dohodě o náhradě škody uzavřené mezi žalobkyní a Léčebným a rehabilitačním střediskem Chvaly jsou specifikována léčiva (téměř 1.500 balení), jež byla vydána lékařům

pokračování

prostřednictvím reprezentantů farmaceutických firem, aniž by k nim byly předloženy lékařské předpisy, a to přestože tato léčiva jsou vydávána pouze na lékařský předpis.

[25] Dne 10. 11. 2008 byla stěžovatelce doručena informace o převzetí právního zastoupení žalobkyně JUDr. Miroslavem Sovou, advokátem, který 24. 2. 2009 nahlédl do správního spisu. Dne 16. 4. 2009 se ve věci konalo první jednání, na něž byla žalobkyně řádně předvolána, ale účastnil se jej pouze její právní zástupce. Toto jednání bylo posléze odročeno mj. za účelem vyžádání a provedení dalších listinných důkazů a výslechu PharmDr. J. M.. Další jednání bylo ve věci svoláno na 1. 6. 2009; i na něj byla žalobkyně předvolána, omluvila se však s ohledem na krátkou dobu k přípravě a nemožností zajištění zástupu v zaměstnání. Jednání bylo dne 1. 6. 2009 odročeno, neboť se na ně nedostavil ani právní zástupce žalobkyně. Následující jednání bylo svoláno na 29. 7. 2009, i z něj se žalobkyně omluvila, neboť se jí nepodařilo sehnat zástup v zaměstnání a vyjádřila souhlas s projednáním věci ve své nepřítomnosti za účasti svého právního zástupce. Na tomto jednání byl přečten mj. podnět PharmDr. J. M. a dohoda o náhradě škody ze dne 17. 7. 2008. Jednání však bylo znovu odročeno, a to za účelem výslechu PharmDr. J. M., který se k tomuto jednání nedostavil, jakož i výslechu žalobkyně, vyžádání ověřené kopie protokolu z provedené inventury a z důvodu výslechu PharmDr. M. M. (její příjmení bylo v zápise sice zkomoleno, nicméně z okolností případu bylo nepochybné, že se jednalo o tuto svědkyni). Další jednání bylo svoláno na 23. 9. 2009, omluvila se z něj však jak žalobkyně, tak i její právní zástupce, přičemž vyjádřili nesouhlas s projednáním věci v jejich nepřítomnosti. Toto jednání bylo odročeno na neurčito a další jednání pak bylo nařízeno na 10. 11. 2009. I z něj se žalobkyně omluvila s poukazem na chybějící zástup v zaměstnání, ve své omluvě z 9. 11. 2009 však vyjádřila souhlas s projednáním věci ve své nepřítomnosti, za účasti svého právního zástupce. Ten se jednání skutečně zúčastnil, když se – jak plyne ze zápisu z jednání – aktivně zapojil i do výslechu svědků PharmDr. M. a PharmDr. M.. Po provedení těchto svědeckých výpovědí právní zástupce žalobkyně požádal o poskytnutí 14 denní lhůty, aby se ve věci mohla osobně vyjádřit i žalobkyně, této žádosti však stěžovatelka nevyhověla a ve věci poté vydala napadené rozhodnutí. Na základě takto provedené rekapitulace je vzhledem ke kasační námitce stěžovatelky možno především konstatovat, že žalobkyně byla předem informována, co bude předmětem jednání konaného dne 10. 11. 2009.

[26] Žalobkyně výslovně v omluvě z jednání svolaného na 10. 11. 2009 souhlasila s projednáním věci ve své nepřítomnosti za účasti pouze svého právního zástupce. Ten se výslechu obou svědků aktivně zúčastnil, jak je patrné ze zápisu o jednání správního orgánu, v jehož průběhu jim kladl otázky. Před vydáním rozhodnutí právní zástupce žalobkyně přednesl závěrečnou řeč, při níž zhodnotil provedené důkazy a odkázal na správnímu orgánu předloženou předem vyhotovenou listinu „závěrečný návrh.“ I z toho, stejně jako ze samotného zápisu o jednání konaného dne 10. 11. 2009, je patrné, že svědecké výpovědi PharmDr. M. a PharmDr. M. nepřinesly žádnou neočekávanou informaci, která by mohla být pro žalobkyni překvapivá natolik, že by eventuálně vyžadovala odročení jednání, aby se k nim mohla žalobkyně vyjádřit osobně. Právní zástupce žalobkyně sice ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tehdejší právní zástupce žalobkyně se na předmětném jednání dne 10. 11. 2009 seznámil se zcela novými důkazy ve věci, nijak je však nekonkretizoval, přičemž ze správního spisu taková skutečnost nevyplývá. Ani to, že se stěžovatelka rozhodla z důvodu nadbytečnosti neprovést žalobkyní navržený důkaz (výpovědi MUDr. P. F.) nijak neodůvodňuje povinnost vyhovět návrhu na odročení jednání. K těmto skutečnostem pak přistupuje již shora konstatovaná okolnost, že práva účastníka řízení podle § 36 správního řádu nelze bez dalšího považovat za práva, která není oprávněn vykonat za účastníka zvolený zástupce. Žalobkyně ostatně ani v řízení před správními soudy neuvedla, jak by její dodatečné vyjádření mohlo ovlivnit závěry stěžovatelky obsažené v napadeném rozhodnutí. Městský soud sám v napadeném rozsudku výslovně uvedl, že zde nejsou pochybnosti ohledně správnosti skutkového stavu zjištěného stěžovatelkou. Nejvyšší správní soud tedy musí přisvědčit

stěžovatelce potud, že na jednání Čestné rady České lékárnické komory dne 10. 11. 2009 nebyl žádný důvod poskytnout žalobkyni další 14 denní lhůtu k vyjádření se k provedeným svědeckým výpovědím, neboť žalobkyně byla při jejich výslechu řádně zastoupena advokátem - právním profesionálem a bylo věci jejího zástupce, aby za ni vykonal její práva zakotvená v § 36 správního řádu. Žalobkyně (která se opakovaně k nařízeným jednáním nedostavila) byla ostatně s takovým postupem srozuměna, když souhlasila s konáním jednání ve své nepřítomnosti.

[27] Za těchto okolností pak Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než konstatovat, že městský soud pochybil, když neposkytnutí dodatečné 14 denní lhůty k vyjádření žalobkyně k obsahu svědeckých výpovědí PharmDr. M. a PharmDr. M. vyhodnotil jako porušení jejich procesních práv, a proto napadené rozhodnutí stěžovatelky zrušil. Žalobkyně totiž svá procesní práva uplatnila prostřednictvím zvoleného právního zástupce. K porušení procesních práv žalobkyně tedy nedošlo.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Závěr městského soudu, o který opřel svůj rozsudek, kterým bylo napadené rozhodnutí stěžovatelky zrušeno, tedy neobstál. Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud na základě § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[29] V tomto dalším řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[30] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o nákladech tohoto řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu